

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: **MUDr. I. Č.**, zastoupeného JUDr. Romanem Andělem, advokátem se sídlem Kořenského 7, Praha 5, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Praha**, se sídlem Washingtonova 11, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2004, čj. 974/04-21-2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2006, čj. 6 Ca 88/2004 - 44,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2006, čj. 6 Ca 88/2004 - 44, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 1. 2004, čj. 974/04-21-2, zamítl odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru č. 333/2003 Celního úřadu Praha III. (správce daně) ze dne 28. 11. 2003, čj. 105/1768-213/2003-01, kterým byla žalobci dodatečně vyměřen celní dluh ve výši 8802 Kč a kterým bylo současně vyměřeno penále ve výši 1761 Kč.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze a namítal zejména prekluzi celního dluhu s ohledem na ustanovení § 268 odst. 1, 2 a 3 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů. Uvedl taktéž, že dostatečně doložil původ zboží a že použití preferenčních sazeb bylo oprávněné. Napadl i vyměření penále ve výši 20 % podle § 267 odst. 4 celního zákona, neboť má za to, že takové penále může být vyměřeno s ohledem na znění zákona pouze z důvodu, byla-li daň vyměřena na základě pozměněných nebo padělaných dokladů nebo nesprávných či nepravdivých údajů. To však celní orgány neprokázaly.

Městský soud v Praze žalobu rozsudkem ze dne 14. 2. 2006, čj. 6 Ca 88/2004 - 44, zamítl. Rozsudek odůvodnil tím, že celní dluh není prekludován ve smyslu § 268 odst. 2

celního zákona, neboť byla zahájena celní kontrola (zejména s ohledem na sdělení ze dne 24. 1. 2002), jež se považuje za úkon směřující k vyměření částky cla nebo k jejímu dodatečnému vyměření podle odst. 3 citovaného ustanovení. Jde-li o vyměření penále, soud je toho názoru, že žalobci byl celní dluh doměřen na základě nesprávných údajů v celním prohlášení, neboť bylo prokázáno, že dovážené zboží nelze považovat za zboží původem ze Slovenské republiky. Aplikace § 267 odst. 4 celního zákona byla tudíž na místě. Nedůvodnou shledal i námitku nesprávného posouzení preferenčních sazeb s tím, že žalobce takové námitky neuplatnil v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru a žalovaný tak nebyl povinen zabývat se touto otázkou v odůvodnění svého rozhodnutí.

Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozhodnutí městského soudu včasnou kasační stížností, v níž namítl nesprávné posouzení právní otázky [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatečném vypořádání žalobních námitek [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Stěžovatel má za to, že na celní řízení a kontrolu prováděnou celními orgány nelze použít právní závěry vyjádřené v rozhodnutích vztahujících se k daňové kontrole podle daňového řádu. Ustanovení § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona stanoví pouze podpůrnou aplikaci daňového řádu pro celní řízení, navíc celní zákon ve znění účinném do 30. 6. 2001 (pozn. soudu: stěžovatel má zřejmě na mysli 2002) výslovně použití § 47 daňového řádu vylučoval. Celní zákon obsahuje samostatnou úpravu prekluze, a to v § 268 „včetně výkladových pravidel obsažených v § 267 celního zákona“. Poukazuje k tomu na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, čj. 7 Afs 16/2004 - 51. Právě v oblasti verifikace původu zboží je postavení dovozce (plátce cla) ztíženo. Podle čl. 28 Protokolu 4 je vývozce povinen uchovávat doklady prokazující původ zboží pouze 3 roky od vývozu zboží. Pokud by pak za úkon, který by lhůtu prodlužoval, bylo považováno zahájení kontroly či ústní jednání, bez určení konkrétního důvodu doměření, mohlo by dojít k situaci, kdy k verifikaci dochází po uplynutí 3 let od vývozu, tedy v době, kdy již vývozce nemá povinnost předložit doklady původu. Dovozce by pak neměl možnost se postupu celních úřadů bránit. Ze znění § 267 odst. 2 celního zákona stěžovatel dovozuje, že úkony prováděné v rámci kontroly nejsou považovány za úkony směřující k vyměření či doměření cla. Shodný názor podle stěžovatele vyslovil ve skutkově obdobných věcech i jiný senát Městského soudu v Praze v rozsudcích ze dne 17. 5. 2005, sp. zn. 8 Ca 89/2004 a 8 Ca 90/2004. Podle stěžovatele nemohl žalovaný žádné úkony ani činit, neboť se o důvodech (původ zboží) dozvěděl až ze zprávy Generálního ředitelství cel ze dne 4. 3. 2003, tedy po uplynutí prekluzivní lhůty. Stěžovatel má za to, že se městský soud nezabýval jeho námitkami týkajícími se speciality celního řízení a zněním § 267 odst. 2 celního zákona, a ani neuvedl, v čem spatřuje konkrétnost úkonů ve smyslu § 268 odst. 3 celního zákona. Žalobce považuje sdělení o zahájení následné kontroly ze dne 24. 1. 2002 za zcela formální úkon. Při ústním jednání dne 26. 11. 2002 jednotná celní deklarace ze dne 8. 11. 1999, č. 117689901826-5, jež se vztahuje k předmětné faktuře č. 197/1999, nebyla probírána. Proto stěžovatel navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný nevyužil možnosti vyjádřit se ke kasační stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), přičemž podotýká, že obdobnou věcí se již zabýval např. v rozhodnutí ze dne 21. února 2007, čj. 2 Afs 114/206 - 80, a nebyl shledán důvod k odchýlení se od tam předestřených právních názorů.

V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (*nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*) - neboť dle jeho názoru již uplynula lhůta k doměření cla podle § 268 celního zákona. Uvádí i důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (*nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*), neboť napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatečné vypořádání žalobních námitek.

Ze spisu se podává, že stěžovatel předložil jednotnou celní deklaraci č. 1176809901826-5 týkající se dovozu zboží („dámská obuv kryjící kotník s podešví z kaučuku) dne 9. 11. 1999. Sdělením Celního úřadu Praha IV. ze dne 24. 1. 2002, čj. 213/02-08, doručeným dne 31. 1. 2002, byl stěžovatel vyrozuměn o tom, že u něj bude provedena dne 21. 2. 2002 následná kontrola po propuštění zboží dle § 127 celního zákona za účelem ověření údajů v podaných celních prohlášeních uvedených v příloze (ze správního spisu pak není jednoznačně zřejmé, zda seznam JCD v něm obsažený je touto přílohou či nikoli). Současně byl stěžovatel vyzván k připravení veškerých obchodních a účetních dokladů za účetní období let 1998 - 2001. Dále je ve spisu obsažen úřední záznam o provedených kontrolních úkonech ze dne 21. 2. 2002. Rozhodnutím Celního úřadu Praha IV. ze dne 6. 6. 2002, čj. 213/02-08, čj. 6991/02-08, byl stěžovatel vyzván, aby předložil konkrétní doklady ohledně dovozů, a to podle příloh k dovozům uvedeným v rozhodnutí pod písm. a) - g). Z protokolu o ústním jednání u Celního úřadu Praha IV. ze dne 26. 11. 2002, čj. 15841/02-08, je zřejmé, že se stěžovatelem byly projednávány kontrolované dovozy zboží, zejména ze Spolkové republiky Německo a v případě Slovenska pouze dovozy od dodavatele TOGA. Celní úřad v kontrolním protokolu ze dne 9. 9. 2003 pod čj. 213/02/08 NK 5/2002 shrnul kontrolní zjištění (na str. 16 kontrolní zjištění týkající se předmětné JCD), konstatoval vznik celního dluhu a to, že tento celní dluh bude doměřen formou dodatečných platebních výměrů. Při jednání dne 5. 11. 2003 byl projednán daňový únik zjištěný v důsledku kontroly, při němž zástupce stěžovatele konstatoval, že doklady k dovozům, které bylo možno předložit, byly již předloženy při ústním jednání dne 26. 11. 2002. Na základě uvedených skutečností Celní úřad Praha III. vydal dne 28. 11. 2003 dodatečný platební výměr, kterým stěžovateli vyměřil celní dluh, DPH a penále v celkové výši 10 563 Kč. Proti tomu podal stěžovatel odvolání, kde nesouhlasil s doměřením celního dluhu, neboť ten byl již „promlčen“. Jeho odvolání však bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 1. 2004 zamítnuto.

K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je třeba uvést, že v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumává krajský soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. může žalobce rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby, která činí podle § 72 odst. 1 s. ř. s. 2 měsíce ode dne, kdy bylo žalobci napadené rozhodnutí oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem.

V žalobě doručené soudu dne 19. 4. 2004 stěžovatel namítal, že odebrání preferenční sazby bylo uskutečněno v rozporu s celním zákonem. Namítal také neoprávněnost doměření penále a vyslovil domněnku, že dluh je prekludován s poukazem na § 268 odst. 2 celního zákona. V této souvislosti namítal, že zahájení následné kontroly nelze považovat za úkon směřující k dodatečnému vyměření cla dle § 267 odst. 2 celního zákona.

Z obsahu soudního spisu a zejména napadeného rozsudku vyplynulo, že se Městský soud v Praze vypořádal s námitkou oprávněnosti aplikace preferenční sazby, stejně tak i penále; v souvislosti s posouzením otázky prekluze se zabýval i aplikací § 267 odst. 2 celního zákona a uvedl, proč sdělení ze dne 24. 1. 2002 považuje za úkon směřující k doměření cla. Prvostupňový soud se tedy se všemi žalobními body uplatněnými v žalobě dostatečně a podrobně vypořádal.

Namítá-li stěžovatel, že soud pochybil, jestliže se nezabýval jeho námitkou týkající se speciality celního řízení, nelze s tím souhlasit. Stěžovatel až při ústním jednání konaném dne 14. 2. 2006 uvedl, že „(...) v daném případě je třeba vycházet z toho, že se jedná o řízení před celními orgány, nikoliv o daňové řízení (...)“. Jedná se tedy o námitku, již stěžovatel poprvé uvedl až při ústním jednání (dne 14. 2. 2006), tedy téměř rok po uplynutí lhůty k podání žaloby. Městský soud tak nebyl povinen se s takovou námitkou zabývat.

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení stěžejní námitky, kterou je uplynutí tříleté lhůty k doměření celního dluhu, a jeho argumentaci, že nedošlo k přerušení této lhůty, neboť úkony celního úřadu činěné v rámci následné kontroly nejsou úkony směřující k doměření celního dluhu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že obdobnou námitkou se již zabýval např. v rozsudku ze dne 21. 2. 2007, čj. 2 Afs 114/2006 - 80 v jiné stěžovatelově věci.

Dne 1. 7. 2002 nabyla účinnosti velká novela celního zákona, a to zákon č. 1/2002 Sb., který v čl. II bodu 5 stanovil, že *řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle tohoto zákona s výjimkou řízení o celních deliktech, která se dokončí podle dosavadních předpisů*. Následná kontrola byla zahajována v lednu 2002, tedy podle celního zákona ve znění účinném do 30. 6. 2002, avšak po 1. 7. 2002 v ní bylo pokračováno podle celního zákona ve znění zákona č. 1/2002 Sb.

Ustanovení § 268 odst. 2 a 3 celního zákona, ve znění účinném od 1. 7. 2002, určilo, že *pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze částku cla zapsat do evidence po uplynutí 3 let od konce roku, v němž celní dluh vznikl. Byl-li před uplynutím lhůty uvedený v odstavci 2 učiněn úkon směřující k vyměření částky cla nebo k jejímu dodatečnému vyměření, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byla příslušná osoba o tomto úkonu zpravena. Vyměřit a doměřit částku cla a zapsat ji do evidence však lze nejpozději do 10 let od konce roku, v němž celní dluh vznikl*. Podle § 238 odst. 1 a 2 celního zákona *vzniká celní dluh při dovozu přijetím celního prohlášení*.

Pro účely zjištění běhu tříleté lhůty pro doměření cla soud ze správního spisu zjistil, že stěžovatel předložil jednotnou celní deklaraci dne 9. 11. 1999, a nebyl-li by celními orgány učiněn žádný úkon podle § 268 odst. 3 celního zákona, došlo by k uplynutí lhůty

k zapsání do evidence dnem 31. 12. 2002. Nejvyšší správní soud tedy podle § 268 odst. 3 posuzoval, zda před datem 31. 12. 2002 došlo k úkonu celního úřadu směřujícímu k dodatečnému vyměření částky cla, který by způsobil, že by tříletá lhůta začala běžet znovu od konce roku, v němž byla příslušná osoba o tomto úkonu zpravena. Soud vyšel z toho, že v dané věci celní úřad činil úkony v rámci celní kontroly. Institut celní kontroly (obdobně jako institut daňové kontroly podle daňového řádu) nepředstavuje jediný úkon, nýbrž je souborem celé řady dílčích úkonů. Z hlediska nastolení právní jistoty okamžiku, od něhož je v rámci kontroly spolehlivě odvozovat běh lhůty pro vyměření či doměření cla, se jeví k upřednostnění výklad, podle kterého se plynutí lhůty přerušuje od okamžiku zahájení celní kontroly, nikoli až od dalších případných úkonů, které by tuto lhůtu nastavovaly.

V daném případě bylo oznámení o tom, že bude u stěžovatele zahájena následná kontrola, doručeno stěžovateli dne 31. 1. 2002, tedy ještě za účinnosti celního zákona ve znění účinném do 30. 6. 2002, který na rozdíl od celního zákona účinného ode dne 1. 7. 2002 bližší určení zahájení následné kontroly nestanovil. Podmínka, že následná celní kontrola je zahájena sdělením evidenčních čísel celních prohlášení, která budou ověřována, včetně rozsahu ověřovaných údajů, kontrolované osobě, byla do celního zákona včleněna až s účinností ode dne 1. 7. 2002 (§ 127 odst. 4 celního zákona). Za zahájení kontroly lze tak v daném případě považovat den, kdy bylo stěžovateli doručeno sdělení celního úřadu ze dne 24. 1. 2002, na něž následně navazovalo ústní jednání konané dne 21. 2. 2002. Nejedná se tak pouze o formální úkon, jak se domnívá stěžovatel, neboť celní úřad konal další úkony s kontrolou související.

K tomu, aby celní kontrola mohla být považována za úkon směřující k vyměření částky cla nebo k jejímu dodatečnému vyměření (podle § 268 odst. 3 celního zákona), je však třeba, aby byla kontrolovaná osoba seznámena s tím, které její dovozy budou kontrolovány (tj. u kterých dovozů může být částka cla dodatečně vyměřena). Tento požadavek je nezbytný k zajištění právní jistoty. V daném případě není ze správního spisu zřejmé, zda ve sdělení avizovaný seznam JCD byl stěžovateli doručen spolu s oznámením o zahájení kontroly (stěžovatel toto v kasační stížnosti v podstatě popírá), tento seznam není uveden ani v úředním záznamu o provedených kontrolních úkonech ze dne 21. 2. 2003, čj. 213/02-08, a předmětná JCD nebyla ani předmětem protokolu o ústním jednání konaném dne 26. 11. 2002, čj. 15841/02-08. V rámci tohoto posledně zmíněného ústního jednání byly projednávány specifikované dovozy od německých dodavatelů [pod body A až E protokolu] a pod bodem F) specifikované dovozy zboží od dodavatele TOGA, nikoliv od dodavatele PROMT. Ze správního spisu naopak vyplývá, že prvním úkonem, kdy byl stěžovatel seznámen se skutečností, že celní kontrola se týká i předmětné jednotné celní deklarace, je až kontrolní protokol o provedení následné kontroly dle § 127 celního zákona ze dne 9. 9. 2003, čj. 213/02-08 [pod bodem F na str. 16 protokolu], tedy po uplynutí prekluzivní lhůty dle § 268 odst. 2 celního zákona.

Na základě uvedených zjištění Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelovou námitkou, že v dané věci nebyl ve smyslu § 268 odst. 3 učiněn úkon směřující k doměření částky cla před uplynutím tříleté lhůty k doměření, tj. do 31. 12. 2002. Pro úplnost je nutno uvést, že se zdejší soud v daném případě neodchyluje od právního názoru

vyjádřeného v rozsudku ze dne 21. 2. 2007, čj. 2 Afs 114/2006 - 80, odlišný závěr při posouzení této námitky je dán odlišnými skutkovými okolnostmi případu.

Jde-li o aplikaci § 267 odst. 2 celního zákona, o němž se stěžovatel domnívá, že má vliv na běh tříleté lhůty ve smyslu § 268 odst. 3 celního zákona, Nejvyšší správní soud uvádí, že § 267 odst. 2 ostatně již svým řazením v systematice a struktuře úpravy zákona upravuje právní účinky jiné situace, které vznikají v případech vyměření „prozatímní“ částky cla, tj. v případech, kdy v důsledku kontroly vzniká předpoklad celního dluhu, jeho částku však celní úřady nejsou prozatím schopny určit. Pro takový případ je do evidence pro účely vyměření dluhu zapsána pouze částka pravděpodobně dlužná tak, aby mohlo být dlužníkovi doručeno rozhodnutí o vyměření prozatímní částky cla. Smyslem této právní úpravy je, aby v případech nepřesného určení dluhu nedošlo k úniku dluhu jeho nevyměření. Pokud však celní úřad do 3 let ode dne, kdy dlužníkovi doručil rozhodnutí o vyměření prozatímní částky cla, nemůže určit přesnou částku cla, zápis do evidence se stává neplatným. Tříletá lhůta zde stanovená pro platnost či neplatnost již učiněného zápisu „prozatímní“ částky cla (a to jen pro případ, že v budoucnu nelze dospět k přesné částce celního dluhu) nemá vliv na plynutí lhůty podle § 268 odst. 2 a 3, kterou zákon stanoví pro případy zjištěného a vyčísleného celního dluhu a pro účely jeho vyměření. Tato lhůta je lhůtou garantující právní jistotu, že po jejím uplynutí již nelze zjištěnou částku cla doměřit. Smyslem § 267 odst. 2 celního zákona je logicky stanovení neplatnosti zápisu celního dluhu, kterým se nepodařilo určit přesnou částku cla; (k tomu viz rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2005, čj. 9 Ca 98/2004 - 43, zveřejněno ve Sb. NSS pod č. 1023/2007).

Stěžovatel také namítá, že na celní řízení a kontrolu prováděnou celními orgány nelze použít názory vyjádřené v rozhodnutích vztahujících se k daňové kontrole podle daňového řádu, a to s poukazem na § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona. Nejvyšší správní soud s ním však nemůže souhlasit. Instituty následné celní kontroly (§ 127 celního zákona) a daňové kontroly (§ 16 daňového řádu) jsou si velice blízké, neboť cílem obou těchto kontrol je ověřit pravdivost skutečností uvedených v celním prohlášení, resp. daňovém přiznání. Pokud jde o možné následky těchto kontrol pro kontrolované osoby, je zde opět shoda. Obě totiž mohou vyústit v doměření určitých plateb (celního dluhu či daňového nedoplatku, případně penále). Jak správně městský soud uvádí, judikatura správních soudů je jednotná v tom, že se zahájení daňové kontroly považuje za úkon směřující k vyměření nebo doměření daně ve smyslu § 47 odst. 2 daňového řádu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, čj. 2 Afs 69/2004 - 52, uveřejněn ve Sb. NSS pod č. 634/2005, kde soud uvedl, že *zahájí-li správce daně daňovou kontrolu, běží tříletá lhůta k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení od konce roku, v němž byl daňový subjekt o zahájení daňové kontroly zpraven* (§ 47 odst. 2 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků), a na běh této lhůty nemají vliv žádné další úkony provedené správcem daně v průběhu daňové kontroly. S ohledem na shodný popis úkonu podle § 47 odst. 2 daňového řádu (... *úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení*) a § 268 odst. 2 celního zákona (... *úkon směřující k vyměření částky cla nebo k jejímu dodatečnému vyměření*) a na blízkost až shodu v institutech obou kontrol, nevidí Nejvyšší správní soud žádný důvod, proč přiměřeně neaplikovat názory správních soudů týkající se daňové kontroly i na následnou celní kontrolu a nepovažovat následnou celní kontrolu za úkon podle § 268 odst. 2 celního zákona. Na tom nemůže nic změnit ani stěžovatelův poukaz na § 320

odst. 1 písm. c) celního zákona, který odkazuje na podpůrné použití daňového řádu, neboť ten na shora uvedené nemá žádný vliv.

Rovněž nerozhodné je stěžovatelovo upozornění na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, čj. 7 Afs 16/2004 - 51, neboť uvedené rozhodnutí řešilo výklad přechodného ustanovení čl. II bodu 5 zákona č. 1/2002 Sb. za situace, kdy rozhodnutí celního úřadu byla vydána a doručena žalobci před datem 1. 7. 2002, o odvoláních proti těmto rozhodnutím však rozhodoval žalovaný po datu 1. 7. 2002. V tomto případě soud shledal, že při rozhodování o odvolání bylo třeba postupovat podle nové právní úpravy. Dále se soud vyslovil k tomu, že nezapíše-li celní úřad z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty uvedené v § 268 odst. 2 celního zákona, ve znění zákona č. 1/2002 Sb., částku cla do evidence, nemůže již dluh doměřit (§ 264 odst. 1 celního zákona). Vzhledem k tomu, že soud shledal důvodnou stěžovatelovu námitku uplynutí prekluzivní lhůty k dodatečnému doměření cla ve vztahu k příslušné jednotné celní deklaraci, bylo by již nadbytečné zabývat se touto částí argumentace uvedené v rozhodnutí sp. zn. 7 Afs 16/2004.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené závěry napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V něm je městský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí o věci samé (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud ve věci v souladu s ustanovením § 109 odst. 1 s. ř. s. rozhodoval bez nařízení jednání.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. ledna 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu